

ת"פ 46698/05/16 - מדינת ישראל נגד ס.מ.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 46698-05-16 מדינת ישראל נ' מ'
בפני כבוד השופט אוהד גורדון

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה על ידי פרקליטות
מחוז ירושלים - עו"ד ר' אהרונ

נגד

ס.מ. - הנאשם על ידי ב"כ עו"ד ר' טאקו

הכרעת דין

רקע - ותמצית ההכרעה

1. כתב האישום כולל שלושה אישומים, במסגרתם יוחסו לנאשם עבירות אלימות כלפי בני משפחתו: רעייתו פ' (להלן: "המתלוננת") וילדיהם ח' יליד 2007 ו-ע' יליד 2009 (צוין שלבני הזוג ילד נוסף, מ' יליד 2014).

באישום הראשון נטען שביום 9.5.16 סמוך לשעה 22:00 ולאחר ששב מעבודתו, החל הנאשם לקלל ולהכות את המתלוננת. הוא נטל סכין מהמטבח בביתם המשותף וניסה לתקוף באמצעותו את המתלוננת. זו הגנה על עצמה ונחתכה בידה מהסכין. בהמשך ניסתה לברוח אך הנאשם תפס בשערותיה, גרר אותה בבית, סכר את פיה, הכה אותה במכות נעליים בראשה וקרע את חולצתה. בהמשך איים עליה שאם תתלונן במשטרה ישפוך חומצה על פניה וישלח אנשים שירצחו אותה ואת בני משפחתה. בשל מעשים אלה, יוחסו לנאשם עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ושל איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

באישום השני נטען כי ביום 9.9.15, לאחר ששב מעבודתו והמתלוננת ביקשה לצאת לטייל, הכה אותה הנאשם באגרוף בעינה השמאלית, שגרם לנפיחות בעין זו. בשל כך הואשם בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

באישום השלישי נטען כי בסוף אפריל 2016, לאחר ששב מבית ספרם של ילדיו, תקף הנאשם את ח' ו-ע' בסטירות, אגרופים ומכות בחגורה וגרם לסימנים אדומים בגופם. בשל כך הואשם בעבירה של תקיפת קטין בידי אחראי וגרימת חבלה, לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין.

2. לאחר בחינת הראיות שהובאו בפני, אני מוצא כי האישומים הוכחו. הדברים שמסרו המתלוננת וילדי הנאשם, הן מבחינת תכנם והן מבחינת נסיבות מסירתם, הותירו רושם אמין. הם השתלבו זה בזה ובראיות נוספות שהוצגו, ובהם אלמנטים העולים מדברי אמו של הנאשם ומדבריו שלו, לכדי הוכחה ניצחת של

הנטען. מנגד, הציג הנאשם הכחשה גורפת, בלתי משכנעת ולוקה בפערים, מבלי שיוכל להסביר מדוע טפלו עליו בני משפחתו אשם בכזב. כל אלה אינם מותירים ספק אודות נכונות הנטען. אפרט:

ראיות התביעה

עדות המתלוננת

3. זו אופיינה בחוסר רצון בולט של המתלוננת להעיד כנגד בן זוגה (הנאשם) ולהזיק לו. מהלך זה החל עוד טרם העדות, כאשר המתלוננת וכן אמו של הנאשם שעדותה תיסקר בהמשך נמנעו לאורך תקופה מלהתייצב לעדות. בישיבת ההוכחות שנקבעה ליום 20.4.17 נמסר כי המתלוננת חזרה להתגורר עם הנאשם וכי היא והאם זומנו לאותה ישיבה במסירה אישית, אך לא התייצבו. הוריתי על הוצאת צווי הבאה. טרם הדיון הבא הצוים בוצעו, אך גם לישיבה זו שנערכה ביום 24.10.17 לא התייצבו שתי העדות ונאלצתי להורות על מעצרן. רק אז וכעבור מספר ימים התייצבו הן בבית המשפט והתחייבו להגיע לישיבת ההוכחות ביום 9.11.17, וצווי המעצר בוטלו. בישיבה האמורה נשמעו עדויותיהן.

4. חוסר הנכונות להתייצב התיישבה עם הגישה שהפגינה המתלוננת בחקירתה הראשית. זו החלה בניסיון בולט שלה, הגם שמהוסס, לחסות בצל חוסר הזיכרון. כשנשאלה האם היא זוכרת שהתלוננה במשטרה טענה שאינה זוכרת "את היום הזה" משום ש"זה היה לפני שנתיים" (תשובה המכילה סתירה פנימית נוכח הנקיבה במועד). ב"כ הנאשם הפגין גישה עניינית והסכים כי המאשימה תחקור את המתלוננת בדרך של חקירה נגדית, וכשהופנו אליה שאלות ישירות נאלצה, בתשובות קצרות ובחוסר נחת בולט, לאשר לפרקים נתונים רלבנטיים. כך מסרה כי נכחה במשטרה ודיברה עם החוקר "כן בערך", אך טענה שאינה זוכרת מה אמרה לו. כשהוצגו לה תכני תלונתה חזרה והשיבה שאינה זוכרת, וכשהוצגה לה ההודעה שנגבתה ממנה טענה "זה השם שלי, לא החתימה שלי" (פ/18). כשהתובעת המשיכה ושאלה שאלות ממוקדות, אישרה המתלוננת כי הגיעה למשטרה מרצונה החופשי וכי ההודעה משקפת דברים שאמרה. עם זאת, כשנשאלה מדוע לא הגיעה להעיד בישיבות קודמות והאם היא חוששת מהנאשם השיבה בשלילה, וטענה שחששה מבית המשפט ומהמשטרה (פ/20).

שינוי מסוים בגישת העדה חל כאשר נשאלה האם, בניגוד לתשובה שלילית בנושא שמסרה בתחילת החקירה הראשית, עזבה היא את בית המשפחה לאחר המקרה מושא האישום הראשון והוצג בפניה שכן מסרה למשטרה שבעה ימים אחרי "הבעיה". בתגובה אישרה "אחרי שהייתה את הבעיה בשבעה ימים לא הייתי בבית". כשנשאלה מה הייתה "הבעיה", הגיעו קשייה במעמד מסירת העדות לשיא. תחילה נמנעה מלהשיב, וכשהשאלה חזרה על עצמה פרצה בבכי ושיתפה "אני לא רוצה לזכור מה שקרה, זה מעייף אותי" (פ/22). בשלב זה הוגשו הודעותיה, וזאת לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, והסתיימה החקירה הראשית.

5. המשך עדותה של המתלוננת, בחקירתה הנגדית ובהמשך לשאלות בית המשפט, אופיין בגישה דומה שנעה בין הכחשה או חוסר זיכרון לבין התייחסות לאירוע נקודתי אותו כינתה "הבעיה". כשנשאלה האם היו לה וויכוחים קשים עם הנאשם, השיבה תחילה "אתה מתכוון לבעיה האחרונה?" ואז טענה כי דובר בוויכוחים "רגילים". כשנטען בפניה שדובר בוויכוחים אודות יציאותיה להר הבית אישרה שהיא נוהגת להתפלל במקום אך לא אישרה שנוהלו וויכוחים בנושא (פ/24).

כששאלתי אותה אם היא יודעת במה מואשם בעלה השיבה "על הבעיה שקרתה איתנו, זה לפני שנתיים וחצי". בשלב זה עומתה עם פרטי התקיפות הנטענים בכתב האישום, ובתגובה הציגה תשובה ארוכה, שלא אפיינה את תשובותיה הקצרות עד לשלב זה. בתשובה זו אישרה את דבר ה"בעיה" והוצאתה למקלט בעקבותיה, וזאת

מבלי להכחיש את פרטי התקיפות שכאמור הוצגו בפניה בשאלה. בד-בבד לא זנחה את הטענה לחוסר זיכרון והוסיפה וביקשה לגונן על הנאשם. כך ענתה:

"הבעיה שקרתה לפני שנתיים וחצי מזמן נכון אני הלכתי למשטרה והתלוננת אבל מה שקרה בפירוט אני לא זוכרת בדיוק מה שקרה, אני שוכחת. זה נכון שקרתה את הבעיה הם לקחו אותי למקלט והתרחקתי אבל בעלי השתנה והפך לבן אדם טוב ועכשיו התחיל יחס טוב איתי ואמר לי סליחה, מצטער על כל מה שקרה והוא שלח אנשים מכובדים למשפחתי, להורי והצטער מולם, והצטער בפני ומפני משפחתי על כל מה שקרה וחזרנו ביחד לבית, אני והילדים שלי, המשפחה. ואין בעיות, אותה בעיה שהייתה הראשונה עד עכשיו אין איתנו בעיות. הוא עובד מפרנס אותנו ואנחנו עכשיו בונים בית באצא, אנחנו רוצים להתרחב ואין לנו בעיות אני והוא. אני עכשיו לחוצה בגלל שאני פעם ראשונה אני פה" (פ/24-25).

6. הצפייה בעדות זו הותירה רושם של עדה אשר נמנעה מלחשוף פרטים על מנת שלא לסבך את בן זוגה הנאשם, ובד-בבד הכירה בטיבו של מעמד העדות וניסתה להימנע מלשקר. לכן חזרה וטענה לחוסר זיכרון, אך כשהוצגו בפניה שאלות ישירות נאלצה לאשרן ועשתה כן בקצרה ובלשון כללית שנמנעה מלפרט את טיב ופרטי ה"בעיה". תוכן תשובתה האחרונה, הן בהתייחס לתוצאות ה"בעיה" שבהוצאתה למקלט, הן בהתייחסותה שנמנעה מלהכחיש את פרטי התקיפות שהוצגו בפניה, והן בהתייחסותה לשינוי שעבר הנאשם והתנצלותו על שביצע, המחיש כי דובר ב"בעיה" חריגה וכי לפני השינוי האמור סבלה מיחס בעייתי מידי הנאשם.

7. רושם זה אודות עדותה הינו נימוק ראשון להחלטתי להעדיף את האמור בהודעותיה של המתלוננת על הדברים שמסרה בבית המשפט. עדותה אופיינה בהתייחסות לקונית, היא נמנעה מלהכחיש בצורה חזיתית את הנטען בכתב האישום, וניכר היה שהתקשתה לחזור בנוכחות הנאשם על הפרטים שמסרה וביקשה לגונן עליו. עדותה המחשיה את המצב העדין בו נמצאה בעת ביצוע העבירות ובו עודנה נמצאת: היא סיפרה כי היא נשואה לנאשם, אינה עובדת וכי היא ושלושת ילדיה תלויים בו לפרנסתם (פ/17). הגם שתוכן העדות אינו בגדר הכחשה גורפת ואחידה של הנטען כנגד הנאשם, ואף יש בו אשרור מסוים של הנטען (בתשובה האחרונה שצוטטה לעיל), הרי שאין המדובר בגרסה מפורטת וחופשית, שניתן לייחס לה משקל מלא ולהיסמך עליה בקביעת ממצאים.

מכאן לתיאור ההודעות שמסרה המתלוננת, ולא למנטים הנוספים המביאים אותי לקבלן:

הודעות המתלוננת

8. המתלוננת הגיעה למשטרה יום לאחר האירוע מושא האישום הראשון. בהודעה ראשונה (ת/7א) תיארה כי ביום האירוע, בשעה 22:00 שהתה בביתה עם ילדיה שהיו ערים. הנאשם נכנס כשהוא עצבני, העיף חפצים, התעמת עמה על כך שהילדים ערים, קיללה בלשון המפורטת שם (ש' 6) תוך שהרביץ לה בסטירות רבות בפניה ואיים עליה עם "סכין מטבח פירות בצבע לבן" אותה החזיק בידו הימנית. המתלוננת סיפרה שהתגוננה מהסכין, והחוקר תיעד שזיהה סימן אדום בידה הימנית. המתלוננת הוסיפה כי ניסתה לברוח אך הנאשם תפסה משערות ראשה וגרר אותה בתוך הבית בעודה מתחננת לעזרה. בהמשך הוסיפה כי הנאשם סכר את פיה ביד אחת, וביד שניה הכה בראשה באמצעות נעלי בית. עוד הורה לה "עופי מהבית" אך אמו, פ', התערבה והוציאה אותו מהבית. המתלוננת הוסיפה שבנה ח' ראה את התקיפה.

כשנשאלה האם דובר בתקיפה ראשונה שלה בידי הנאשם, השיבה המתלוננת כי הותקפה גם ביום 9.9.15, תאריך אותו זכרה משום שדובר ביום הנישואים שלה ושל הנאשם. בנוגע לאירוע זה תיארה כי הנאשם שב מעבודתו וכשביקשה ממנו לצאת לטייל הכה אותה באגרופ יד ימין שלו בעין שמאל שלה וגרם לנפיחות בעין.

המתלוננת אמרה לו שברצונה להתלונן במשטרה, הוא יצא מהבית ואחרי עשר דקות התקשר, ביקש סליחה ואמר שזו הפעם האחרונה בה יכה אותה. היא זכרה כי בניה ח' וע' היו עדים למקרה, כי חמותה שמעה את זעקותיה וכי סיפרה לה לאחר מכן על המקרה ואף את לבוש הנאשם ("יום נשואים, איך אפשר לשכוח את כל המקרה").

9. בהודעה זו הוסיפה המתלוננת וסיפרה על פגיעה של הנאשם בילדיה ח' וע'. היא סיפרה שכשבוועיים לפני מסירת ההודעה תקפם הנאשם בבעיטות ואגרופים, וכן באמצעות החגורה שלו. גם הפעם מסרה תיאור מפורט הכולל את צבע החגורה (שחור), שעת התקיפה (סביב 19:00), סיבת התקיפה (הנאשם גילה שלילדים ציונים נמוכים) וכי הנאשם התקשר אליה והורה לה להודיע לילדים שהוא בדרכו לבית "שיתחילו להכין את עצמם" כאילו הוא מגיע להרביץ להם". עוד תיארה סימנים אדומים שראתה על פניהם של הילדים בשל סטירות שקיבלו, וכי סיפרה זאת לחמותה.

בסופה של ההודעה הוסיפה המתלוננת כי הנאשם, לאחר שתקף אותה יום קודם לכן, איים עליה שאם תפנה למשטרה ישפוך חומצה על פניה, ישלח אנשים שירצחו אותה ואת משפחתה ואף ישליך פצצה לבית משפחתה.

10. בהמשך אותו יום נחקרה המתלוננת שוב (ת/7ב). היא הוסיפה ופרטה את דבר תקיפתה בסכין: סיפרה שהנאשם הכה אותה בידה, ניגש לארון והוציא סכין ואמר לה שהוא רוצה לרצוח אותה, הגיע לעברה בריצה כשהסכין בידו וכי נחתכה בידה מכך שאחזה בידו. היא תיארה את מיקום שניהם בעת הרלבנטית ואת הסיטואציה הקשה שחוותה "לא היה לי לאן לברוח, מזל שתפסתי לו את הסכין".

11. הודעות אלה בולטות במידת הפירוט המצויה בהן, בהשוואה לתשובות הקצרות והחסרות שהציגה המתלוננת בעדותה, וכן בהשתלשלות מסירת התלונה כאשר תחילה סיפרה המתלוננת על אירוע אחד, ורק בעקבות שאלות החוקרים הוסיפה אירוע נוסף ובהמשך את הפגיעה בילדים. כל אלה מחזקים את הרושם בדבר תיאורי אמת שמסרה למשטרה. כך גם העובדה שההודעות נמסרו סמוך לאירוע מושא האישום הראשון, ולו בפעולות מעשיות: המתלוננת מסרה לחוקרה כי היא מעוניינת לערב את שירותי הרווחה, דבר אותו לא עשתה בעבר. כשנשאלה האם היא מעוניינת לצאת למקלט השיבה "יש לי הורים" (ש' 81) - אלמנט, שכפי שנראה בהמשך מתיישב עם דברים שמסר הנאשם וממחיש את מצבה העדין ואת אמינותה.

נכונותה לקבל סיוע, בניגוד לעבר, מתיישבת גם עם הסברה באותו מעמד כי בעבר לא פנתה למשטרה משום שחששה מהנאשם, וכעת פנתה משום שהיא חוששת לחייה "אני ממש מפחדת. פעם הבאה הוא ירצח אותי" (ת/7א ש' 121-125. בת/7ב ש' 13 חזרה וצינה את חששה הכבד מהנאשם). דובר אפוא במצוקה חריגה עבירה בעקבות תקיפתה מושא האישום הראשון, אשר המחשיה לה את גודל הסיכון עבורה והובילה אותה לאמצעים של תלונה במשטרה ובקשת סיוע מרשויות הרווחה, מהם נמנעה בעבר. לבסוף, מהימנותה של המתלוננת בהודעות אלה ניכרת גם בכך שנמנעה מהפרזה: כשנשאלה האם הוכתה בידי הנאשם פעמים נוספות השיבה בשלילה (ת/7א ש' 94), ואת אותה תשובה מסרה כשנשאלה האם הכה את הילדים בהזדמנויות אחרות (ש' 117).

12. רושם זה מאפיין גם הודעות-המשך שנמסרו לאחר שבוע. בהודעה ת/7ג ציינה המתלוננת כי היא וילדיה שוהים במקלט אליו נשלחו מטעם רשויות הרווחה. היא הסבירה שבניגוד לעבר בחרה להתלונן כי "אין לי כוח לשתוק יותר" ומשום שהפעם הנאשם חנק אותה, כי לאורך השנים שיתפה במצוקתה את חמותה פ'. לשאלות החוקרת הוסיפה פרטים מן האירוע בו הותקפו ילדיה בידי הנאשם: כי התקיפה בוצעה בחדר האחד בו מתגוררים בני המשפחה, ליד הספוח, ושהנאשם הכה אותם כי שמע מאחד המורים שנכשלו

במתמטיקה ובאנגלית. כעבור מספר שעות, בהודעה ת/7ד, מסרה כי היא מבקשת לעזוב את המקלט בשל קשיים בשהות בו, ולהתגורר עם בני משפחתה.

13. הדין בדברי המתלוננת מחייב אפוא לקבל את הדברים שמסרה בחקירות המשטרה, במספר הזדמנויות, בהם תיארה באופן חי, מפורט ומוחשי את תקיפתה ותקיפת ילדיה באירועים מושא כתב האישום, ואת מצוקתה. מאפייני עדותה בבית המשפט, ובפרט ניסיונה להימנע מחזרה על הדברים ומאמציה הבולטים לגונן על הנאשם, אך מחזקים את מהימנותה ומרחיקים את האפשרות כי בדתה מליבה את התלונה למשטרה. אציין שאני ער לכך שבהודעה ת/7ג ציינה חניקה בעוד שבהודעות ת/7א ות/7ב לא ציינה זאת, אך לטעמי אין המדובר באלמנט השולל את מהימנותה, בשים לב לאופיו הסוער והאלים של האירוע שעברה ולכך שבהודעות האמורות ציינה סכירת פיה בידי הנאשם בידו.

14. לצד אלה הוצגו ראיות המוסיפות ותומכות בדברים שמסרה המתלוננת במשטרה. לכך אגש עתה:

ראיות התומכות בגרסת המתלוננת

15. אלה כוללות, ראשית, את תמונות המתלוננת מיום התלונה (ת/2). המתלוננת חשפה את זרועה ועליה סימן שריטה, בהתאמה לתיאוריה אודות תקיפתה בסכין ואחיזתה ביד הנאשם כדי למנוע ממנו לפגוע בה בצורה קשה, תוך שנשרטה.

16. טענות המתלוננת נתמכות גם באישור רפואי מיום התלונה (10.5.16. הוצג כת/3), שנכתב בידי ד"ר נאסר אלדין זוהיר והוגש בהסכמה. נרשם בו כי המתלוננת סיפרה לרופא שהוכתה בידי בעלה וכי היא סובלת מכאב בראשה, בזרועה וברגלה. הרופא תיאר ממצא של שריטה בזרוע ימין. לעניין זה אני דוחה את טענות ההגנה בסיכומיה אודות תרגום אפשרי של המילה scratch שנרשמה בדו"ח הרפואי כ"שפשוף" ולא "שריטה", או כי המתלוננת שיקרה משום ששימוש שעשה הנאשם בסכין מטבח היה חייב להביא לחתכים בולטים להבדיל מאותה שריטה. עם זאת אציין כי האמרה לרופא היא עדות שמועה והיות שהדבר לא נדון במפורש ולא הוצג בפני המתלוננת בעדותה, לא אראה בהסכמת ההגנה להגשת המסמך משום הסכמה להכשרת תוכן האמרה. אלא, שהן ממצאי הרופא והן עצם הפנייה לטיפול רפואי למחרת התקיפה מושא האישום הראשון תומכים בתיאורי המתלוננת בהודעותיה.

17. קבוצה נוספת של ראיות נוגעת לסכין באמצעותה תקף הנאשם את המתלוננת. המתלוננת תיארה, כאמור, שדובר בסכין מטבח בצבע לבן שנלקח על-ידי הנאשם מארון. הדבר אומת בת/4, מזכר של החוקר סרחאן שניגש עם המתלוננת ביום התלונה, 10.5.16, לביתה והיא הצביעה על ארון בתוכו נמצאה סכין "עם ידית בצבע לבן". החוקר תפס את הסכין, שתמונתה הוגשה כחלק מת/1 ושנראית כסכין מטבח כפי שתיארה המתלוננת בחקירתה. התייחסויות נוספות לסכין אשר הולמות את דברי המתלוננת יובאו בהמשך, בסקירת דבריהם של הנאשם ושל אמו.

18. הדבר מביאני לגרסתה של פ.מ., אמו של הנאשם. המדובר בעדה נוספת שלא ששה להעיד ושהתייצבה בבית המשפט רק לאחר שהוצא נגדה צו מעצר. גם לגביה התרשמתי כי ביקשה להימנע מלהזיק לבנה, הנאשם, וכי הדבר השפיע על תוכן גרסתה באופן שאינו מאפשר לקבל את הכחשותיה לחלק מטענות המתלוננת - ובפרט לכך שנחשפה בעצמה לגילויי אלימות בין בני הזוג ושמעה עליהם מפי המתלוננת טרם האירוע מושא האישום הראשון. למרות זאת ניכר היה כי גב' מ' אישרה אלמנטים התומכים בדברי המתלוננת, מבלי לתת את הדעת למשמעותם המפלילת. לכן, יש לפלג את גרסתה ולקבל אלמנטים אלה:

הודעתה של האם ת/8 הוגשה, בהסכמה, כתחליף לחקירתה הראשית. ההודעה נגבתה למחרת תלונתה של המתלוננת, ביום 11.5.16. האם פתחה אותה בטענה לפיה הנאשם והמתלוננת בעלי אופי עצבני, וסיפרה כי ביום התלונה וכאשר המתלוננת הגיעה לביתה עם שוטרים היא צעקה על המתלוננת "שזה לא יפה שהיא הביאה משטרה לבעלה". כשנשאלה בנוגע לאירוע מושא האישום הראשון הציגה תחילה גרסה מצמצמת, לפיה שמעה צרחות של בני הזוג, נכנסה לביתם, המתלוננת סיפרה לה שרצתה להיכנס למקלחת עם הנאשם והוא סירב וכן קילל אותה במילה "שרמוטה", וכי האם "הדריכה" את המתלוננת לא לצעוק על בעלה בשעת לילה ו"העפתי את הבן שלי מהבית שלו" (ש' 14-18).

יצוין שהאלמנט האחרון של הוצאת הנאשם מהבית בידי אמו הולם את תיאורי המתלוננת בת/7א.

כששאלות החוקרת העמיקו, הוסיפה גב' מ' פרטים חשובים אודות מצבה הנסער של המתלוננת בזמן אמת ודברים ששמעה מפיה: תחילה אמרה, שכאשר נכנסה לבית ראתה את המתלוננת בוכה והאחרונה מסרה לה שהנאשם גירש אותה. כשנשאלה האם המתלוננת מסרה לה שהוכתה בידי הנאשם השיבה בחיוב וכן "היא אמרה לי שהוא משך לה בשיער שלה" הגם שטענה שלא ראתה סימנים ולא שמעה תיאורים נוספים על אלימות. שנשאלה על הסכין השיבה שראתה סכין מטבח על הרצפה. בהמשך הודעתה, כשנשאלה אודות האירועים מושא האישום השני השיבה תחילה שאינה זוכרת, ובהמשך הכחישה שהמתלוננת מסרה לה שהוכתה. דברים דומים מסרה בנוגע להכאת הילדים.

בחקירתה הנגדית בבית המשפט חזרה העדה על כך שבאירוע מושא האישום הראשון שמעה צעקות ורעש משני בני הזוג, והכחישה כי ראתה גילויי אלימות או כי המתלוננת סיפרה לה שאימה בסכין. עוד הוסיפה כי מעשיה הסתכמו בכך ש"הוצאתי אותו ונתתי לו הנעל שלו". אציין כי חזרה זו על כך שהוציאה את הנאשם מביתו תומכת, כאמור, בתיאורי המתלוננת, וכי התוספת - כי נתנה לנאשם את נעלו - מוסיפה ותומכת בראיות התביעה בשים לב לכך שהמתלוננת טענה בת/7א כי הוכתה על ידי הנאשם כשהוא אוחז בנעליים.

19. עדות אמו של הנאשם תומכת, אפוא, בדברי המתלוננת בשני היבטים מרכזיים: בפרטים שמסרה אשר הולמים את תיאורי המתלוננת ובתיאור מצבה הנסער של המתלוננת סמוך לאחר התקיפה והדברים ששמעה האם מפיה, לפיהם המתלוננת הוכתה בידי הנאשם שמשך בשערה. נוכח אינטרס האם לגונן על הנאשם, שבא לידי ביטוי בהיבטים אחרים של עדותה שאינם אמינים בעיני, יש לתן משקל ניכר לפרטים שאישרה ואשר מתיישבים עם עדות המתלוננת ופועלים לחובת הנאשם.

20. לצד אלה יש בחקירות ילדיהם של הנאשם והמתלוננת, ח' וע', כדי להוסיף ולתמוך בראיות התביעה ובתיאורי המתלוננת. חקירות הילדים הוגשו בהסכמה במהלך עדות חוקרת הילדים שחקרה אותם, גב' איסרא עדווי. החוקרת תיארה כי בשל סד הזמנים שנבע ממעצרו של הנאשם ומשום ששהו עם אימם במקלט, נאלצה להזמין את הילדים לחקירה יחד עם אמם, אך הבהירה כי בסיטואציה זו נקטה משנה-זהירות לגבי האפשרות שהילדים "תודרכו" בידי המתלוננת והסבירה את הכלים בהם השתמשה לביסוס קביעות המהימנות שביצעה. בכלל זה ציינה את מידת הפירוט של האירועים בידי הילדים וכן דוגמה: כי ח' ידע לתאר את תקיפת המתלוננת בידי הנאשם בצורה מפורטת ומוחשית. עוד הסבירה כי לו הוכנו לעדות היו הילדים ממהרים למסור פרטים מפלילים, מה שלא עשו ואף הפגינו תחילה קושי להבין את כוונותיה ושאלותיה ורק בהמשך החקירה תיארו את האירועים מושא כתב האישום. עוד מסרה ששניהם הפגינו רצון שהנאשם ישתחרר מן המעצר וישוב לביתם וחוסר רצון להפלילו, שבא לידי ביטוי בהעדר ניסיונות להוסיף ולמסור פרטים מפלילים ובהעדר הגזמה והעצמה. הסברים אלה לממצאי המהימנות של החוקרת מתיישבים עם ההיגיון הבריא ומקובלים עלי. לפירוט הסבירה ראו פ/8-10/פ. מנגד, יש לדחות את טענות

ההגנה בסיכומיה כנגד חקירת הילדים, לרבות טענה לפיה חוקרת הילדים נקטה בחקירה מגמתית שנועדה לאתר תימוכין לתלונת האם ואף "הכניסה מילים" לפי הילדים (למשל עמ' 6 לסיכומים) וטענות ל"זיהום" החקירה (עמ' 8). איני מוצא בסיס לטענות אלה.

21. מכאן לתוכן חקירות הילדים. ע', שבזמן החקירה היה בן שבע, מסר בחקירתו (ת/6, תמליל ת/6א ודיסק ת/6ב) אודות אירועי אלימות של הנאשם כלפי המתלוננת. גרסתו לגבי האירוע מושא האישום הראשון הייתה מורכבת: שתחילה טען שראה את הנאשם מכה את אמו ובד בבד מסר כי "לא ראיתי את מה שקרה אתמול בלילה" - (ת/6א עמ' 3 ש' 30-31). הוא הזכיר את הסכין ושהנאשם רצה לרצוח את המתלוננת, אך כשנשאל האם ראה את הסכין מסר שאחיו ח' ראה וסיפר לו, ובמקביל טען שהוא עצמו התעורר וראה את הנאשם חונק את אמו ואוחז בסכין לבנה (שם, עמ' 6). בהמשך נשאל שוב על הסכין וטען שלא ראה דבר אלא שמע תיאור מאחיו, ומיד לאחר מכן טען שבפעמים קודמות ראה את הנאשם מכה את המתלוננת (עמ' 7). הוא תיאר במילים כלליות כי הנאשם נוהג לתקוף את המתלוננת, להכותה בנעליים בכל חלקי גופה, כי ראה סימן אדום על לחיה וכי אחיו ח' נוהג לגונן עליה. בשל פערים אלה וקשייו לפרט אירועים קונקרטיים נמנעה חוקרת הילדים מלהעריך את מהימנות דבריו בנוגע לאלימות כלפי המתלוננת.

ע' הוסיף ותיאר את הכאתו והכאת ח' בחגורה בידי הנאשם, לאחר שהלה ביקר בבית הספר. דובר בתיאור מפורט לפיו הנאשם שוחח עם מורה, התעצבן, לקח את ע' וח' לבית שם פשט את חגורת מכנסיו (בצבע שחור, בהתאמה לתיאורי המתלוננת) הכה את ח' ואז הכה את ע', בעוד שהמתלוננת ניסתה לגונן על ילדיה. עוד סיפר שהנאשם אסר עליו להשתמש במחשב (עמ' 9-12). לגבי אירוע זה התרשמה חוקרת הילדים כי ע' סיפר את שחוהו, תוך שציינה את שטף התיאור, הדגמות והצבעות שליוו אותו (ראו למשל בעמ' 10), תיאור חבלות, עיגונו בהקשר של מקום, זמן ונסיבות, תיאור אינטראקציות מילוליות ועוד כמפורט במסמך ת/6. הנמקה זו מקובלת עלי ומתיישבת עם תכני החקירה כפי שתועדו.

אציין שע' נשאל בחקירה האם מישו דיבר איתו לפני החקירה, השיב שאימו דיברה איתו והתקשה לספר מה אמרה לו (עמ' 13 לת/6א). בעדותה מסרה החוקרת, כמפורט לעיל, שהייתה מודעת לכך ונקטה בכלים שברשותה כדי להעריך את מהימנותו למרות זאת ולבחון האם "תודרך". עוד אציין כי עצם קיומה של שיחה עם האם, בסיטואציה בה האם וילדיה הוצאו מביתם להתגורר במקלט, אינה חריגה בעיני ואינה מעידה על "תדריך". הרצון שהביע ע' בסוף חקירה כי הנאשם ישתחרר ישוב לביתם, ומשמעותו להערכת המהימנות, נדונו לעיל.

22. ח' בן השמונה וחצי מסר בחקירתו (ת/5, ת/5א, ת/5ב) אודות אלימות של הנאשם כלפי המתלוננת. הוא תיאר את המקרה מושא האישום הראשון בפירוט, לרבות כי הנאשם קילל את המתלוננת "שרמוטה", הכה אותה בסטירות, הוציא את סכין הפירות הלבן מהארון ושרט את המתלוננת בידיה. תיאוריו של ח' אינם זהים לאלה שמסרה אימו בחקירתה, אלא מפורטים עוד יותר תוך תיאור שלבים באירוע התקיפה שהמתלוננת לא תיארה: כך מסר כי הנאשם גירש את המתלוננת מביתה והורה לה ללכת להוריה, משך בחולצתה כדי להוציאה מהבית כשאינה לבושה בחיג'אב, וחולצתה נקרעה באזור הצווארון. יצוין כי תיאור זה נתמך בכך שהנאשם אישר בעדותו שמשך בחולצה שנקרעה, ותמונת החולצה הוגשה כת/1. בהמשך תיאר ח' כי אמו חזרה לבית למרות הניסיונות להוציאה ממנו ונכנסה למיטתה, וכי הנאשם קפץ על המיטה והחל לחנוק אותה כשידו האחת על פיה והשנייה על צווארה (פרט שכאמור נמסר בידי המתלוננת בחקירתה ת/7ג), וכי סבתו פ' שמעה את הצעקות, נכנסה והרחיקה את הנאשם, שבמקביל הוריד נעל והכה בראשה של המתלוננת. עוד סיפר שדודו הגיע, הוציא את הנאשם מהחדר וסגר את הדלת. (ת/5א עמ' 20-6).

ח' הוסיף וסיפר על מקרה קודם בו התעורר וראה את הנאשם חונק את המתלוננת, ניסה להניא את אביו מלהמשיך עד שסבתו נכנסה והרחיקה את הנאשם בעוד המתלוננת בכתה (עמ' 23-25). ח' ציין באופן כללי שהנאשם נוהג להכות את אמו. חוקרת הילדים מצאה תיאורים אלה מהימנים, ובכלל זה ציינה את מידת הפירוט וההדגמה, שטף הדברים ועיגונם בהקשר של זמן, מקום ונסיבות, ותיקונים ספונטאניים שביצע ח'. ניתן להוסיף את ההסבר שציינה בעדותה, לפיו ח' הסביר כי הצליח לראות את האירוע הראשון למרות ששהה במיטתו וזאת משום שבני המשפחה ישנים בחדר אחד גדול ובמרכזו "וילון" שהוא פתוח בזמן השינה, ודרך חור במיטתו (עמ' 9, עמ' 11-12).

כל אלה נימוקים משכנעים, המביאים אותי לקבל את מסקנות החוקרת. כאמור, יש הבדלים מסוימים בין תיאורי ח' את האירוע לבין תיאורי המתלוננת, כאשר האירוע שתיאר ח' ממושך ומפורט יותר, אך בהתחשב בטיבו האלים והדרמטי של האירוע, ובעצמת החוויה שעברו המתלוננת וח', איני סבור כי הבדלים אלה אינם מצויים ב"גרעין הקשה" של הגרסה, או מעידים על חוסר אמינות. ניתן להבינם על רקע הסיטואציה הדינמית וטיבו של הזיכרון האנושי.

ח' הוסיף וסיפר על אלימות כלפיו. לאחר שניסה להתחמק מתשובה בנושא, אישר לבסוף שהנאשם היכה אותו ואת ע' בחגורה לאחר ששב מבית הספר שם נאמר לו שח' מתקשה בלימודים. גם ח' תאר כיצד הנאשם הוריד את החגורה ממכנסיו וציין שדובר בחגורה שחורה, בהתאמה לע' ולמתלוננת (עמ' 26-30). לגבי דברים אלה ציינה החוקרת כי משום שח' לא ידע לפרט את מיקום הפגיעה בגופו, לא היו לה די כלים להעריך את מהימנות תיאוריו (לצד האמור בת/5 ראו הסבריה בפ/10 לפיהם דובר ביישום של גישה זהירה).

אציין שגם ח' הפגין גישה מגוננת כאשר מסר שברצונו שאביו ישתחרר, וכי אם יידרש להעיד לא ימסור את כל הידוע לו כדי שאביו לא ייכלא (עמ' 31). חוסר ההפרזה בדבריו ניכר בכך שטען שדובר בפעם היחידה בה הוכה (עמ' 30).

23. חקירות הילדים מתווספות אפוא למכלול הראיות המפלילות, ומחזקות את תיאורי המתלוננת. נוכח ממצאי המהימנות המנומקים של חוקרת הילדים, המדובר בראיות עצמאיות ואמינות בנושא תקיפתה של המתלוננת באירוע מושא האישום הראשון (מפי ח') ולגבי תקיפות מספר של המתלוננת (מפי ח'), נתון אשר תומך בתיאורי המתלוננת אודות האלימות כלפיה ולכן מחזק את מכלול טענותיה לרבות זו הנוגעת לתקיפתה מושא האישום השני ולתקיפת הילדים. הראיות בדבר תקיפת הילדים מתחזקות גם בממצאי המהימנות של החוקרת לגבי ע', שדבריו בנושא מספקים ראיה עצמאית אודות תקיפת הילדים ומתיישבים עם דברי המתלוננת בנושא.

24. לכך אוסיף כי למרות שהחוקרת הפגינה גישה זהירה בנוגע לדברי ע' אודות תקיפת המתלוננת ולדברי ח' אודות תקיפת הילדים, הרי שאין בממצאיה כדי לשלול את מהימנות הילדים בנושאים אלה. אני סבור כי בהעדר ממצאי מהימנות פוזיטיביים של החוקרת אין לייחס לדברי ח' וע' בנושאים האמורים משקל מלא, אך יש לייחס להם משקל מדוד כראיות לתימוכין. זאת, היות שהפרטים שמסרו הולמים זה את זה ואת תיאורי המתלוננת, למשל בנושא צבע החגורה, הורדתה ממכנסי הנאשם טרם הכאת הילדים או תקיפת הילדים לאחר שהנאשם למד על קשיי הלימודים שלהם. כך גם בנוגע לדברי ע' בנושא הכאת המתלוננת, נוכח הפרטים שמסר אודות נוהגו של הנאשם לתקוף את המתלוננת לרבות בחניקה ובמכות נעליים - אלמנטים שצוינו גם בידי המתלוננת ובידי ח'. אני ער לדברי ע' לפיהם שוחח עם אמו, אך כמפורט לעיל איני סבור שבוסס כי האם "תדרכה" את ילדיה ומקובלים עלי הסברי חוקרת הילדים כיצד ידעה לאיין חשש זה.

בשל כל אלה, מספקים דברי הילדים ראיות משמעותיות לחובת הנאשם.

25. לסיכום פרשת התביעה, עדויות המתלוננת וילדיה משתלבות זו בזו ונתמכות באלמנטים מדבריה של אם הנאשם, בתמונות, באישור הרפואי ובראיות הנוגעות לסכין המטבח בה עשה הנאשם שימוש. לצד השתלבות הראיות זו בזו, ניכרת אמינותן בכך שלאף אחד מן העדים לא היה אינטרס לפגוע בנאשם או לבדות כנגדו עלילת-שווא, ומניסיון של המתלוננת ושל אם הנאשם לגונן על הנאשם ולהימנע ממסירת עדות. המדובר בבסיס ראייתי משכנע, לפיו הנטען בכתב האישום הינו אמת.

הנאשם

26. מנגד, הציג הנאשם דברים בלתי משכנעים, שהתמקדו בהכחשה גורפת ללא יכולת להציע מדוע יטפלו עליו רעייתו וילדיו אשם בכזב, ותוך אישור אלמנטים שמתיישבים עם ראיות התביעה ותומכים בהן.

27. בהודעה ראשונה שנגבתה ביום 10.5.16, ת/2א, נשאל הנאשם אודות האירוע מושא האישום הראשון. תחילה טען שכשנכנס לביתו ראה סרט והתווכח עם המתלוננת משום שרצתה כסף לחתונה של בת משפחה והוא סירב לתת. המתלוננת החלה לצעוק, הנאשם ביקש להתקשר לחמו, ואז נכנסה אימו ששמעה את הצעקות, הוציאה את הנאשם מן הבית והוא התלבש ויצא. הנאשם הכחיש כי תקף את המתלוננת, אך אישר כי הסכין שנתפסה שייכת לביתו (עמ' 2), אלמנט שכאמור מתיישב עם תיאורי המתלוננת, בנה וכן אמו של הנאשם. בהמשך אישר הנאשם שמשך את המתלוננת מחולצתה, וזאת לטענתו כדי להובילה להתקשר לאביה שיבוא לקחתה ומשום שלא הצליח לאחוז בכתפה, וכן אישר שקילל את הוריה וכי "אין לכם גברים במשפחה". עם זאת הכחיש שתקף את המתלוננת, משך בשערותיה, הכה אותה בנעליים או חסם את פיה בידו (עמ' 3). עוד בהמשך אישר כי יום 9.9 הוא יום נישואיו, וכשנשאל אודות האירוע מושא האישום השני הכחיש שתקף את המתלוננת. אשר לתקיפת הילדים אישר כי מורי הילדים מסרו לו ש"הם קצת עושים בלאגן" אך הכחיש שתקף את הילדים וטען שרק לקח לע' את הטלפון וניתק את המחשב (עמ' 4). כשעומת עם טענת המתלוננת שאיים עליה לבל תתלונן אחרת ישפוך עליה חומצה, השיב שאמר לה שאם תתלונן יתגרש ממנה (שם).

28. ביום 13.5.16 נחקר הנאשם שוב (ת/2ב). גם הפעם טען שביום האירוע מושא האישום הראשון רצתה רעייתו ממנו כסף, וטען שגירש אותה. לטענתו השיבה לסירובו באמירה לפיה הוא שתיין ומשתמש בסמים, שאז גירש אותה משום שפגעה בכבודו. במסגרת זו טען שהמתלוננת עצבנית ובעבר איימה להתאבד. כשעומת עם הנטען בחקירות ילדיו טען שהם משקרים והודרכו בידי אמם, ובהמשך שהמתלוננת שקרנית, והמשיך להכחיש שהכה אותה או את הילדים (עמ' 2-3). בכלל זה, כשנטען בפניו שהכה את המתלוננת בנעלו, השיב כי לא נעל נעליים אלא כפכפים (עמ' 3 ש' 57), וטען כי הסכין נמצאת במטבח שנמצא מחוץ לבית ויש איסור להכניסה לבית (עמ' 4 ש' 78). הוא חזר וטען כי לאחר שלמד שציוני ילדיו אינם טובים לקח את הטלפון הנייד ואת המחשב, והכחיש כי הכה את הילדים (ש' 95-89).

29. בעדותו הציג הנאשם את אותה גרסה מכחישה, הגם שכשל בפערים. הוא המשיך להכחיש כי הכה את המתלוננת או את הילדים, ולגבי האירוע מושא האישום הראשון טען שאך ניסה לאחוז בזרועה ללא הצלחה ואז אחז בחולצתה שנקרעה. עם זאת, הפעם טען כי הוויכוח בין בני הזוג בערב הרלבנטי התעורר לא בנוגע לבקשת המתלוננת לקבל כסף לצורך חתונה משפחתית, כפי שטען בחקירתו, אלא בשל רצונה של המתלוננת להתפלל בהר הבית שהוא התנגד לו. עוד טען כי אחז בחולצתה של המתלוננת לא כדי להוציאה מהבית ולגרשה, כפי שטען בחקירה, אלא כדי להכניסה הביתה כדי שלא תצא להר הבית ולא תצא בלבוס

לא צנוע (פ/28).

30. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי המתלוננת והילדים חזרו להתגורר עמו לאחר כשלושה שבועות מן המועד בו הוגשה התלונה (פ/29). בהקשר זה אישר כי המתלוננת נסמכת עליו לפרנסתה, והוסיף כי הביאה לאביה כדי לפייס ביניהם. כשנשאל מדוע היה צורך לפייס, השיב כי משפחתה התנגדה שתקבל סיוע מלשכת הרווחה ותצא למקלט וכי אביה כעס עליה משום שהלכה למקלט (פ/30 ש' 7-8. ראו גם פ/33 ש' 16-19, פ/35 ש' 20). חשיבותם של דברים אלה נעוצה בשניים:

ראשית, בהמחשה נוספת של הקושי שהיה למתלוננת לבצע את הצעד של תלונה במשטרה ועזיבת הבית למקלט - קושי שלא התמצה בעזיבת ביתה והרחקת ילדיה מאביהם, אלא הוסיף ו"סיבכה" אל מול משפחתה שלה. בחירתה לעשות כן למרות אותם קשיים ממחישה את המצוקה בה שהתה.

שנית, כפי שצוין לעיל במהלך הודעתה ת/7א וכשהוצע למתלוננת לצאת למקלט השיבה "יש לי הורים". הדבר ממחיש כי חששה בזמן אמת מתגובת הוריה, בהתאמה לאלמנט שעלה מעדות הנאשם ותוך המחשה נוספת של אמינות הדברים שמסרה באותה הודעה.

31. הנאשם עומת עם הפער שבין דבריו במשטרה אודות הוויכוח עם המתלוננת ביום האירוע מושא האישום הראשון, שעסקו בוויכוח כספי, לבין חקירתו הראשית בה סיפר על וויכוח עם המתלוננת בשל רצונה להתפלל בהר הבית. הוא לא הכחיש כי דובר בפער אלא טען כי לא סיפר לחוקרי המשטרה את האמת משום שהשוטרים "הכחולים" מסתובבים בעיר העתיקה והוא מכיר אותם בקשרי חברות "וזה לא כבוד שלי שהם ידעו הכל" (פ/30 ש' 23 ואילך). דובר בהסבר לא משכנע, שהרי בחקירותיו העלה הנאשם פרטים בעל אופי אישי, כגון החלטתו "לגרש" את המתלוננת, ואין בנמצא נימוק מדוע דווקא רצונה של המתלוננת להתפלל הוא סוגיה הפוגעת בכבודו במידה שביקש להסתירה מפני החוקרים, ואילו "המצאה" על וויכוח כספי היא פחות פוגענית. ואכן, כשהתבקש שוב להסביר זאת התחמק הנאשם באמירה שלא ממין העניין, ובהמשך חזר וטען באופן כללי שמדובר בסוגיה הפוגעת בכבודו (שם, ש' 29-32).

32. בהמשך העדות אישר הנאשם שמשפחתו מתגוררת בחדר לא גדול ובמרכזו דלת "אקורדיון" (היא ה"וילון" עליו דיבר ח', דבר התומך בתיאוריו של ח' ובהסברו כיצד ראה את התקיפה מושא האישום הראשון). כשנשאל מה נעל במועד מושא האישום הראשון טען שנעל נעלי עבודה, והכחיש כי נעל כפכפים או נעלי בית - וזאת בניגוד לאמירתו בחקירה ת/2ב בה טען שנעל כפכפים וזאת לאחר שנטען בפניו שהכה את המתלוננת באמצעות נעל (פ/31-32). עוד נדרש לשוב ולהתייחס לאחיזתו בחולצת המתלוננת וטען, שוב, שביקש למנוע ממנה לצאת מהבית להר הבית בלבוש לא צנוע, וזאת בניגוד לטענתו בחקירה כי ביקש להוציאה מהבית כחלק מכך ש"גרש" אותה (ובניגוד לתיאוריו ח' לפיהם הנאשם הוציא את המתלוננת מהבית בכוח והיא חזרה לתוכו) - פ/32-33. סמוך לאחר מכן, כשנשאל בנושא ובניגוד לטענתו הקודמת אישר כי דרש מהמתלוננת לעזוב את הבית לבית הוריה (פ/33 ש' 16). עם זאת הכחיש שקילל את המתלוננת, תקף אותה או אחז בשערותיה (שם). הנאשם אף הכחיש שקילל את הורי המתלוננת (פ/34 ש' 9) - שוב בניגוד לדברים שמסר בחקירתו.

33. לצד הפערים בדבריו אודות האירוע מושא האישום הראשון, בלטו קשיי הנאשם כשהתבקש להסביר מדוע מסרו המתלוננת, וילדיו, תיאורים לפיהם תקף אותם. תשובותיו המחישו את חוסר יכולתו לספק הסבר הולם. תחילה טען שח' וע' ישנו ולא יכלו לראות את האירוע. בהמשך סיפר כי המתלוננת יצאה למקלט ו"חשבה שהיא לא חוזרת", אך התקשה להסביר מדוע במצב זה תגרום המתלוננת לבניו לשקר ולהפלילו.

בתשובה אישר שיכלה להסתפק בכך שלא תשוב לביתה, והוסיף "לא יודע מה קרה איתם". עוד עומת עם כך שח' מסר פרטים אודות התקיפה שהמתלוננת עצמה לא מסרה, והתקשה להסביר גם זאת (פ/34). גם כשהוצג בפניו שלא סביר כי המתלוננת תבקש לסבכו שעה שהיא תלויה בו למחייתה, לא ידע לספק מענה (פ/35 ש' 14). כך גם כשעומת עם הקושי עבור המתלוננת לגשת למשטרה ולרשויות הרווחה נוכח דבריו לפיהם משפחתה התנגדה לפניה לרשויות הרווחה (שם, ש' 24).

34. בהמשך העדות נשאל הנאשם אודות התקיפה מושא האירוע השני, והסתפק בתשובה לפיה אינו זוכר (פ/35 ש' 27). כשנשאל אודות תקיפת הילדים אישר כי הלך לבית ספרם ולמד כי הם "עושים בלאגן" אך הכחיש שהכה אותם בתגובה (פ/35-36). כשהוצג לו שע' תיאר את התקיפה בפירוט, לרבות היכן פגעה בו החגורה, טען בצורה לא משכנעת שע' "חולה", לוקה בבעיות ריכוז והתנהגות ויש לו בעיות בלימודים. כשנשאל מדוע זה קשור לתיאורי ע' אודות מכות בחגורה, חזר הנאשם לטענה לפיה ע' הודרך בידי המתלוננת (פ/36 ש' 27 - פ/37 ש' 11).

35. כל אלה לא מאפשרים לקבל את דברי הנאשם בחקירותיו ובבית המשפט. דובר בגרסה לא אחידה ובה פערים משמעותיים. היא הוצגה בצורה מהוססת ובכלל זה בלט חוסר יכולתו של הנאשם לספק הסבר הולם מדוע יפלילו אותו בני משפחתו הקרובים אליו ביותר. איני סבור כי הכחשתו של הנאשם אמינה.

אציין כי בכך התמצתה פרשת ההגנה.

36. לסיכום הדיון בראיות, אני קובע כי התביעה הוכיחה את התקיימות העובדות שנטענו בכתב האישום מעל לספק סביר, בהודעות המתלוננת ובתימוכין הראייתיים המשכנעים לה כמפורט לעיל.

העבירות שיוחסו לנאשם

37. עבירת התקיפה חלה על מי אשר "מכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת... בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית" (סעיף 378 לחוק העונשין). תקיפה הגורמת ל"חבלה ממשית" מהווה עבירה על סעיף 380 לחוק העונשין, וכאשר היא מבוצעת כלפי בן זוג מהווה היא תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין. תקיפת קטין תוך גרימת "חבלה של ממש" מהווה עבירה על סעיף 368(א) לחוק העונשין, שהסיפא שלו מציג ענישה מחמירה יותר כאשר התקיפה בוצעה בידי "אחראי על הקטין" - מונח אשר כולל את הורהו של הקטין (סעיף 368א לחוק).

אשר למונחי החבלה "של ממש" או "ממשית", אלה אינם מוגדרים בחוק העונשין (הגם שהרכיב "חבלה" מוגדר בסעיף 34(כד לחוק), אך בדין גובש מבחן המסתפק בפגיעה בעלת ביטוי מוחשי כגון כאב (למשל ת.פ. (מח' חיפה) 13168-12-15 **מדינת ישראל נ' אלימלך** פסקה 95 (22.5.17), ת.פ. (מח' ב"ש) 8155/06 **מדינת ישראל נ' אבו סולב** (9.11.06), ת.פ. (רח' 2639/99 **מדינת ישראל נ' פיין** (13.2.01), ת.פ. (י-ם) 7971-09-13 **מדינת ישראל נ' בכור** (17.7.17)).

38. עבירת האיומים עוסקת במי אשר "מאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו... בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו" (סעיף 192 לחוק העונשין). מבחנו של האיום הוא ב"אמת מידה אובייקטיבית, היינו אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל** (11.2.98), רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** (4.1.06)).

39. ממצאי הדיון העובדתי מחייבים לקבוע כי עבירות אלה בוצעו בידי הנאשם. אשר לאישום הראשון, קבלת

גרסת המתלוננת וזו של בנה ח' מבססת אירוע ממושך של תקיפתה של המתלוננת בסכין, בגרירה בשערותיה, במכות נעליים בראשה ועוד. התקיפה בסכין גרמה למתלוננת, שניסתה להתגונן, לחתך בידה דבר העולה כדי "חבלה ממשית", וכך גם הכאב הנגרם מאקטים כגון גרירה בשערות ומכות בנעל. בנוסף ברי כי הנאשם, שלאורך אירוע לא קצר חזר ופגע במתלוננת, היה מודע לטיב מעשיו ולאפשרות גרימת החבלה הממשית.

אשר לעבירת האיומים, הדברים שאמר הנאשם למתלוננת כמפורט בהודעתה, לפיהם אם תפנה למשטרה ישפוך חומצה על פניה, ישלח אנשים שירצחו אותה ואת משפחתה ואף ישלך פצצה לבית משפחתה, עלולים להטיל אימה וזאת הן לפי המבחן "האובייקטיבי" שתואר לעיל והן נוכח התוצאות שנגרמו בפועל - החשש לחייה אותו תיארה המתלוננת בחקירת המשטרה, והצעדים שנקטה בשלו תוך עזיבת ביתה עם ילדיה. תוכן הדברים שאמר הנאשם, וכן הקשר אמירתם: לאחר שתקף את המתלוננת ובניסיון למנוע ממנה לגשת למשטרה, מעידים על כוונתו בהשמעת האיום: להפחיד את רעייתו לבל תתלונן נגדו.

40. גם התקיפה מושא האישום השני מקיימת את יסודות העבירה שיוחסה לנאשם. המתלוננת תיארה בהודעתה ת/7א כיצד הותקפה, ביום נישואיה, במכת אגרוף לעינה, ואת החבלה הממשית שנגרמה לה - נפיחות בעינה. הקשר התקיפה אותו תיארה - הכאתה לאחר שביקשה מהנאשם לצאת לטייל, מציגה אירוע שאינו תאונתי ואשר מעיד על מודעותו של הנאשם לטיב מעשיו ולאפשרות גרימת החבלה. כך גם התנצלותו כעבור מספר דקות, בנוסח בו הובאה בהודעת המתלוננת.

41. לבסוף, תקיפת ילדי הנאשם על ידו, מושא האישום השלישי, עונה אף היא להגדרת העבירה שיוחסה בגינה. המתלוננת תיארה פגיעה בילדים במכות אגרוף, בעיטות וכן מכות חגורה. אף ע' וח' תיארו מכות בחגורה לשניהם. אשר לרכיב החבלה הממשית, כאמור די בפגיעה בעלת ביטוי מוחשי כגון כאב, וברי כי מכות בחגורה, אגרופים ובעיטות גורמים לילדים לכאב שכזה. למעלה מן הצורך אציין כי הוצגו ראיות גם לסימני חבלה על גופם של הילדים - כך תיארה המתלוננת, וכך תיאר גם ע' שראה סימנים על גופו ועל גופו של אחיו (ת/6א עמ' 10 ו-12). אני ער לכך שח' טען שלא נותרו סימנים (ת/5א עמ' 29), אך יוזכר שמדובר בעד לגביו נמנעה החוקרת מקביעת ממצאי מהימנות בסוגיה הנדונה כאן, ואיני סבור כי יש בדבריו לגרוע מן המסקנה אודות קיומה של חבלה ממשית. לבסוף, היסוד הנפשי של הנאשם - מודעות לטיב מעשיו ולאפשרות גרימת החבלה, ניבט מן ההקשר בו בוצעה העבירה: דובר בתקיפה מתוכננת עליה הודיע מראש לרעייתו ("שיתחילו להכין את עצמם" כאילו הוא מגיע להרביץ להם"), שבוצעה תוך שהוא מוריד את חגורת מכנסיו ומשתמש בה, ושנועדה לענוש את הילדים בגין הישגיהם בבית הספר.

הכרעה

42. הנאשם מורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.
43. בהסכמתם, ניתנת הכרעת הדין בהעדר הצדדים. המזכירות תשלח את ההכרעה לצדדים.
44. טיעונים לעונש יישמעו **ביום 8.2.18 בשעה 14:00**. המזכירות תודיע לצדדים ותזמן מתורגמן לשפה הערבית. ב"כ הנאשם יוודא את התייצבות מרשו.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ח, 01 פברואר 2018.